

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 8 juli 1999

Mål T-36/96

Giuliana Gaspari
mot
Europaparlamentet

”Tjänstemän – Överklagande – Återförvisning till förstainstansrätten –
Sjukledighet – Läkarintyg – Läkarundersökning –
Slutsatser som strider mot läkarintyget”

Fullständig text på franska II – 729

Saken: Talan om ogiltigförklaring av parlamentets beslut av den 22 maj 1995, genom vilket parlamentet funnit att sökandens frånvaro den 5 maj 1995 vara otillåten och avräknat en dag från hennes årliga ledighet i enlighet med artikel 60 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna samt, i den mån detta behövs, av beslutet av den 9 augusti 1995 att bekräfta det första beslutet.

Avgörande: Talan ogillas. Vardera parterna skall bära samtliga sina kostnader för förfarandena vid förstainstansrätten och domstolen.

Sammanfattning

1. Tjänstemän – Sjukledighet – Bevis för sjukdomen – Uppvisande av läkarintyg – Presumption om att frånvaron är tillåten – Läkarundersökning – Slutsatser som strider mot läkarintyget – Verkan – Skyldighet att hänskjuta ärendet till invaliditetskommittén – Föreligger inte – Skyldighet för tjänstemannen att antingen återgå i tjänst eller att erhålla ett andra intyg – Slutsatser i det andra intyget som motsäger dem som dragits vid läkarbesöket – Skyldighet att hänskjuta ärendet till invaliditetskommissionen – Villkor

(Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 59.1 och 59.3)

2. Tjänstemän – Sjukledighet – Läkarundersökning – Förtroendeläkarens medicinska rapport – Domstolsprövning – Räckvidd och Gränser

(Tjänsteföreskrifterna, artikel 59.1 andra stycket)

1. För att helt kunna åtnjuta den rätt till sjukledighet som föreskrivs i artikel 59.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna, måste tjänstemannen styrka att han är oförmögen att tjänstgöra på grund av sjukdom eller olycksfall. Även om ingivandet av ett läkarintyg innebär att en presumption uppstår för att frånvaron är tillåten, är syftet med artikel 59.1 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, enligt vilken den berörde tjänstemannen ”kan åläggas att genomgå en läkarundersökning som institutionen ordnar”, utan tvivel att göra det möjligt att häva denna presumption. Om presumptionen för att frånvaron är tillåten hävs, kan tjänstemannen inte längre styrka att han är oförmögen att tjänstgöra på grund av sjukdom eller olycksfall. Han försätts därmed i en situation där han antingen måste styrka att han trots allt är oförmögen att tjänstgöra, till exempel genom att uppvisa ett nytt läkarintyg, eller måste återgå i tjänst från och med den dag som angetts av förtroendeläkaren.

Skillnader mellan de medicinska slutsatser som finns i ett intyg som utfärdats av behandlande läkare och de som finns i ett intyg som utfärdats av förtroendeläkaren efter en regelmässig läkarkontroll innebär inte i sig att ett tvistigt fall i den mening som avses i artikel 59.3 i tjänsteföreskrifterna föreligger. Kontrollläkarens slutsatser, som saknar retroaktiv verkan, innebär nämligen inte att relevansen av de slutsatser som behandlande läkare tidigare dragit ifrågasätts. Av detta följer att någon skyldighet för institutionen att i ett sådant fall hänskjuta ärendet till invaliditetskommittén inte föreligger enligt artikel 59 i tjänsteföreskrifterna.

För det fall tjänstemannen skulle anse att förtroendeläkarens slutsatser inte är medicinskt befogade, åligger det honom att på nytt styrka sin arbetsförmåga. Hans frånvaro presumeras på nytt vara helt tillåten från och med utfärdandet av ett nytt intyg om arbetsförmåga. I de fall där institutionen avser att ordna en ny undersökning efter det att det andra intyget utfärdats av behandlande läkare, skall en åtskillnad göras avseende huruvida det andra intyget är hänförligt till en annan åkomma än den som angetts i det första intyget eller ej. Om svaret på denna fråga är jakande, skall ett avvikande yttrande från förtroendeläkaren efter den andra undersökningen inte tolkas så att ett tvistigt fall föreligger, och det blir inte överhuvudtaget nödvändigt att hänskjuta fallet till invaliditetskommittén. Om det däremot skulle visa sig att det andra intyget om arbetsförmåga inte hänför sig till en annan åkomma, så skulle en åtskillnad mellan intyget från den behandlande läkaren och intyget från förtroendeläkaren, såvida intygen utfärdats inom samma korta tidsintervall, innebära att det faktiskt är fråga om ett tvistigt medicinskt fall som måste avgöras av ett tredje organ. I sådant fall måste ärendet hänskjutas till invaliditetskommittén i enlighet med artikel 59.3 i föreskrifterna.

(se punkterna 53–61)

Hänvisning till domstolen den 19 juni 1992, C-18/91 P, V mot parlamentet, REG 1992, s. I-3997, punkt 33; förstainstansrätten den 26 januari 1995, T-527/93, O mot kommissionen, REGP 1995, s. II-29, punkt 36

2. Gemenskapsdomstolarnas prövning kan inte omfatta själva läkarutlåtandena, vilka måste anses vara slutgiltiga när de avgivits på ett regelmässigt sätt. Domstolsprövning kan däremot ske avseende frågan om de läkarrapporter som upprättats av förtroendeläkarna efter läkarbesök som skett i enlighet med artikel 59.1 andra stycket i tjänsteföreskrifterna varit regelmässiga, i syfte att kontrollera om rapporternas motiveringar gör det möjligt att bedöma de överväganden som utgör grund för rapporternas slutsatser, samt om ett förståeligt samband mellan de medicinska övervägandena och de slutsatser som dras i rapporterna föreligger.

(se punkt 71)

Hänvisning till förstainstansrätten den 27 oktober 1994, T-47/93, C mot kommissionen, REGP 1994, s. II-743, punkt 47: förstainstansrätten den 21 maj 1996, T-148/95, W mot kommissionen, REGP 1996, s. II-645, punkterna 38 och 39, och där nämnd rättspraxis